

SCÉNA I.

I. I.

Kancelář je doposud liduprázdná. Nachází se v ní stůl (na kterém něco musí být, minimálně popelník), za stolem židle, vedle stolu zprava další židle. Dále je tu věšák na kabáty (zleva stolu) a skříňka, sloužící jako bar (nejvíc vpravo). Dveře jsou vlevo a cedule na nich hlásá „Dressing – detektivní kancelář“. Po kanceláři se povaluje podezřelé množství prázdných lahví.

Vstoupí Alan. Evidentně se vrátil z tahu, je oblečený jako šupák. Sune se polovinou jeviště, má těžkou opici. Zastaví se, podívá se zničeně do publika. Věru mu není dobře. Ztěžka polkne, asi bude zvracet. Poněkud rychleji popojde ke skříni, vytáhne z ní kýbl. Smutně se do něho kouká. Přejde si k židli a zřítí se do ní. Přemáhá v sobě nutkání kýbl použít. Pomalu a omluvně se rozhlédne po divácích, potom do kýblu opatrně, s odporem strčí hlavu. Prudce oddechuje.

V tu chvíli do kanceláře rázně napochoduje René, v přímém kontrastu s předchozí Alanovou zničeností. Je naopak velmi upravený, má ulíznuté vlasy, v dobré náladě. U pasu se mu důležitě houpe pistole. Rázuje si to tam, kde se předtím zastavil Alan, též se tam zastaví a oblaží diváky zářivým úsměvem. Ohlédne se, konstatuje Alana s hlavou v kýblu. A pobaveně zakroučí hlavou. Přejde k němu zleva, kouká se na něj takřka soucitně. Založí ruce v bok a pokynutím hlavy jej pozdraví.

RD (*nahlas, aby jej Alan v kýblu slyšel*): Bonžůr Alane!

AT (*pořád s hlavou v kýblu*): René...

RD (*popojde si doleva, první větu říká do prostoru, velmi nadřazeně*): Tak jak se dnes máme? (*Alan rychle vytáhne hlavu z kýble, tváří se velmi zničeně a taky podrážděně – je přece evidentní, jak se mu daří; Reného otázku chápe jako provokaci. René se po něm ohlédne a kriticky jej zhodnotí*) Vypadáme příšerně.

AT (*pohřebně*): Zevnitř je to ještě mnohem horší. (*Se škytnutím vrátí hlavu urychleně do kýblu*)

RD (*už se na něj zase nedívá, založí ruce na prsou, s rozjařilou provokací*): Copak, další nezdařený pokus o sebevraždu? (*rychle blahosklonně naváže*) Žertuji.

AT (*vytáhne hlavu z kýble, v očích má vraždu, s výčitkou*): Za všechno může Russell. Včera pořádal svatební večírek ... (*Sklopí zraky do kýble*)

RD (*překvapeně se na něj podívá*): Už zase? (*nevěřicně, je chtivý drbů*) Počtvrté?! To chce trumfnout Taylorku nebo co?

AT (*plynule naváže*): ... a tak jsme se s Ludvíkem zgödelizovali, že nevím, kde mi hlava stojí. (*Hlava mu skutečně poněkud zakolísá, jako kdyby se chtěla zřítit do kýble*)

RD: Cože?

AT: (*mávně rukou*) Ale nic. (*unaveně vstává, rozhodl se, že zvracet nebude*) Prostě opice jak kráva. (*Jde ke skříni uklidit kýbl*).

RD (*opět založí ruce na prsou, stav jeho kolegy jej přestal zajímat, očekává od něj hlášení, přezíravě*): Máme na dnešek objednaného nějakého klienta?

AT (*uklízí kýbl*): Teď? V dubnu? (*Zatímco René odřikává své věty, Alan konstatuje bourbon na skřínce. Zamračeně jej zvedá a čte si etiketu. Se zničeným „pfff“ položí lahev zpátky.*)

RD (*kroucí hlavou, není mu to jasné; s replikou si přejde ke dveřím a koukne se za ně, jestli přece náhodou*): Čím to je, že letos nikdo nestojí o kvalitní práci soukromých detektivů? Že by ubylo nevěř? (*už na cestě zpět doprostřed jeviště, odmítne svou myšlenku*) Ee. Možná začala policie dělat svoji práci. (*Decentně se zasměje vlastnímu vtipu.*)

AT (*tohle nesnese, oboří se na něj, tak rázně, jak jen mu to kocovina dovolí, napochoduje k Renému a vytýká mu*): Já ti řeknu, čím to je. V lednu k nám přišel jeden zákazník, že prý ho někdo sleduje. (*René se podrážděně kouká do země, nemá rád, když se na jeho práci hledají chyby*) Pamatuješ, co jsi mu řekl? (*s rozhozením rukou do diváků*) „Máte to vrozené, smiřte se s tím.“ (*René pokrčí rameny, vždyť to přece byla pravda. Alan pokračuje k Renému*) V únoru přišel nešťastný manžel, že prý mu žena zahýbá. (*Opět do diváků, popojde si pár kroků doprava*) Tak jsi mu hodinu vysvětloval, že to má brát sportovně, jelikož duše a tělo jsou nezávislé substance. (*rozmrzele, skoro ublíženě pokračuje do země*) Nakonec se sbalil a šel ke konkurenci. (*René opět založí ruce, ztrácí s Alanem pomalu trpělivost, mračí se do diváků; Alan bodne obviňujícím prstem směrem k Renému*) V březnu, když nás požádala o spolupráci radnice, jsi o primátorovi řekl, že má ... (*přejde k Renému, vyzývavě jej povzbuzuje, on dobře ví, jak to bylo*) moment, jak že to bylo?

RD (*ostentativně zírá na své nehty, ledově a povýšeně*): Zakrnělou šišinku.

AT (*gestem ruky dá sám sobě zapravdu. Podívá se na Reného, který se stále zajímá o své nehty, a smírně mu položí ruku na rameno*): No tak podívej se, teď máme duben, měsíc autismu. Kdyby se náhodou stalo, že k nám do konce roku někdo přijde, tak ne že ho hned mezi dveřmi sejmeš tím svým (*sundá mu ruku z ramene a pomáhá si jí při hledání správného slova, které nakonec vyplivne jako něco nechutného*)... cogito. (*někdo zaklepe na dveře*)

Oba (*s nově nalezeným nadšením se sobě překvapeně podívají do očí*): Klient!

AT (*jde rychle otevřít; s rukou na klíce se ale ještě otočí a peskuje Reného, který pořád stojí na místě*): Hlavně pěkně prosím (*volnou rukou odsekává slabiky*) ne-my-sli! Ať ho neodradíš. (*otevře dveře*)

AT (*otočí se zase k Renému*): Ji. (*to Renému vše postaví do nového světla*)

AT (*štekne na nově příchozí*): Dobrý den.

I. II.

Jako kdyby jí to tam patřilo, vejde Kristýna. Nastoupí si dopředu a afektovaným gestem rozpřáhne ruce, aby jí někdo mohl sundat kabát. René ji pozoruje nadšeně, Alan podezřívavě.

K (*už z této věty je znít, jaká je to femme fatale*): Jsem zde prosím správně?

AT (*skepticky, bere jí kabát a jde jej pověsit*): Nó... jak se to vezme... (*jakmile je Kristýna obsloužena, nastaví automaticky ruku k polibku, doposud se ani na jednoho nepodívala*)

RD (*žoviálně, zmocní se její ruky*): Ale zcela jistě, madmazel. Descartes, (*políbí ruku*) René Descartes. (*narovná se a bezohledně poruší její osobní prostor, zamračeně a s pohledem i intonací nenapravitelného donchuána*) Říkejte mi Ronalde. (*už normální intonací s pokývnutím na Alana*) Tohle je můj společník Alan Turing. (*Alan, který doposud zápasil s věšákem, se jen krátce ohlédne a kývne hlavou, zdvořilosti ho moc nezajímají*)

K (*achne s hřebtem ruky dramaticky a afektovaně položeným na čelo*): Ach... (*vyrazí směrem ke křeslu, René ji úlisně doprovází; zhroutí se do něj jako správná laň, nervózně si zapaluje cigaretu. René bodře vykročí k baru, Alan si jde otráveně sednout za stůl*)

RD (*mluví za svá záda k Alanovi, nalévá u toho dvě skleničky*): Dáš si taky?

AT (*navalí se mu, bolestně se chytne za čelo*): Vtipálku.

René nalije tři skleničky, jednu z nich podá s úsměvem K, druhou AT. Sám si stoupne na druhou stranu stolu, takže Turing je uprostřed. Alan svou skleničku hypnotizuje zaraženě s rostoucím zděšením – neví, jestli ji vypít, nebo před ní utéct.

K (*kopne do sebe panáka a rázně praští prázdnou skleničkou o stůl, vyhrkne*): Chtějí mě zabít.

RD (*naopak ze své skleničky nepije, mluví pomalu a s rozmyslem*): Aha! Tak to vezmeme od začátku.

K (*zmizela z ní jistota, opakuje podstatně méně dramaticky, to ji jako prvně neslyšeli?!*): Chtějí mě zabít.

AT (*opatrně čichá ke skleničce, ptá se jako když mimochodem*): Kdo?

K (*dramaticky*): Nevím.

RD (*lehce vyveden z míry, poněkud ztrácí kontrolu, nejistě opakuje*): Tak to vezmeme od toho začátku, ne?

K (*v podstatě poprvé se na Reného podívá, překvapená, že tady nikomu nedochází magnituda situace, slova vyslovuje pomalu a odděleně*): Chtějí mě zabít.

AT (*podrážděně, netrpělivě, vlastně hulvátsky – pokládá totiž stejnou otázku, to ji jen Kristýna prvně nepochopila; svádí stále mentální souboj se skleničkou*): Kdo jste?

RD (*okřikne jej*): Alane! (*bere Kristýnu něžně za ruku a přejde s ní víc do popředí, trochu vpravo. Zatímco řeční Alan dospěje k rozhodnutí a otočí do sebe skleničku. Chvilí zamračeně hodnotí, jestli v něm zůstane, pak pokrčí rameny a kopne do sebe i tu Reného. Soustředěně si zamlaská a dojde si k baru nalít ještě jednu.*)

RD (*ztělesněný šarm, stále drží její ruku a vrká kolem ní, vychutnává si slova*): Slečno, tady jste v naprostém bezpečí a kromě mého neodolatelného šarmu vám tu nic nehrozí. (*pouští ji, popojde si trochu stranou doleva*) Ergo nám konečně pěkně povězte, co vás k nám přivádí. A vezměte to prosím od začátku. (*svoji poslední větu opakuje s nadšením, konečně je zase zpátky tam, kde chtěl být*)

K (*je z toho nedostatku pochopení nesvá, vypadá poněkud ze své role afektované laně*): Jmenuji se Greta (*zde se odmlčí, neví už, jak jasněji to má říct. To mluví švédsky, nebo co?*) – a chtějí mě zabít.

RD (*a už je to tady, případ je vyřešen! Vítězoslavně ukáže na Kristýnu*): No konečně jsme se někam dostali! A dál?

K (*zděsí se, prožívá každé slovo, chytne se Reného*): Dál? Pitva, pohřeb, hniloba. To chcete slyšet?

AT (*netrpělivě se oboří, zatímco u baru svádí morální dilema, zda si nalít nebo nenalít*): Kdo vás chce zabít?

K (*věcně, jde si sednout. Vytahuje dopis, podává jej Renému*): Nevím. Před dvěma dny jsem dostala tento dopis...

RD: (*bere dopis, jde s ním vlevo, otevře jej a čte*) Kristýno, zabijeme tě. Anonymové. Pées, tento dopis opiš a pošli pěti svým nejlepším přátelům, jinak tě zabijeme.

AT (*vrací se zpátky s nalitou skleničkou, cestou se zastaví u Kristýny a neupřímně kondoluje*): Upřímnou soustrast. (*jde si sednout za stůl, postaví před sebe skleničku a s rukama v klíně se na ni smutně dívá*)

RD (*zamračeně studuje text dopisu*): Něco se mi na tom dopise nezdá...

K (*vyrušeně sebou zavrtí, téměř rozkošnický*): Jsem z toho celá rozechvělá, nevím, co si počít ...

RD (*obrátil obálku dopisu a zkoumá známku*): Něco mi na tom nehraje.

K (*vyžívá se ve své tragédii*): ... jsem příliš bohatá na to, abych umřela ...

Renému začíná pomalu docházet, která bije, po tváři se mu rozlévá opatrné pochopení. Poodstupuje si čím dál tím víc doleva.

AT (*dojde k rozhodnutí, rázně přesune skleničku daleko od sebe na druhou stranu stolu*): Ježiši, mě bolí hlava.

K (*pokračuje ve vyžívání*): ... příliš inteligentní ...

RD (*s rozmyslem pokyne Alanovi, aniž by se na něj podíval*): Alane, můžeš na okamžik?

K (*tohle procítí nejvíc, zavlaje přitom svou bujnou kšticí*): ... příliš blond ...

AT (*neochotně vstane, přejde k Renému, ten mu ukáže prstem známku, Alan – narozdíl od něj – pochopí ihned*): No vida! (*oba rázně přejdou ke Kristýně, Alan se opře o stůl, René vítězoslavně mává svým předmětem doličným ve vzduchu*)

RD (*nekompromisně*): Vážená dámo, s pravdou ven. Řekla jste, že se jmenujete Greta, ale dopis je adresován jistě Kristýně. Navíc, pokud mě zase nešálí nějaký zlý démon, tak mezi vámi a osobou na této známce je až zarážející podobnost. (*ukáže ji známku na zadní straně obálky*)

K (*odhalena, opět s výrazně afektovaným gestem*): Ach, již to v sobě nemohu déle skrývat...

RD (*s neobyčejným gustem si zopakuje svou oblíbenou repliku, přejde si přitom velmi spokojený sám se sebou doleva*): Takže to vezmeme od začátku. (*otočí se k dvojici u stolu a slavnostně a s úklonou přednese svůj odhad*) Alane, dovol, abych ti představil Její Jasnost a Zřetelnost švédskou královnu Kristýnu. S Alanem už se znáte. (*Zůstane pak stát v koncentrované samolibosti s úsměvem do diváků*)

AT (*Kristýna nabídne Alanovi ruku k políbení, ale on ji prostě vezme a humpolácky s ní zatřese*): Těší mě, Turing. (*pokračuje konverzačně*) Ve Švédsku asi budete mít brzy republiku, co?

K (*zděsí se*): Jen přes mou mrtvolu!

AT: (*unaveně si mne hlavu a jde si stoupnout zprava vedle Reného*) No vždyť říkám.

K (*zatímco mluví, zapaluje si další cigaretu, mluví teď obchodně*): Pánové, slyšela jsem, že jste ve svém oboru nejlepší a jediní ...

oba: (*podívají se na sebe, pak se usmějí a pochválí se*) Jsme hvězdy. (*plácnou si*)

K (*pokračuje nerušená, pomáhá si přitom cigaretou a zapalovačem*): ... proto vás prosím, najděte ty, co mi usilují o život. Jsem sice jen prostá a chudá švédská (*zde se zarazí, dokončí neobratně*)... monarcha, (*pokračuje dále opět sebejistě*) ale slibuji, že se vám královsky odměním.

AT (*posměšně, jde si u toho sednout zpět na své místo*): Říkáte „královsky“? To je ve vašem případě tak nějak skoro jako tautoška, ne?

K (*nechápe, nicméně intonací to nedává najevo. Blahoslavení chudí duchem*): Jaká tautoška? Promiňte, ale já se v automobilech vůbec nevyznám.

AT (*netrpělivě jí to slabikuje, jako by poučoval debila*): Tau-to-lo-gi-je!

K (*polichoceně jej odmítne*): Nein, danke.

RD (*už delší dobu se netrpělivě kradl ke stolu, aby to scestné blábolení zarazil, teď už to nevydrží a oboří se na Alana*): Alane, mlč. (*Alan zřítí hlavu na desku stolu, René s šarmantní úklonou ke Kristýně, už by jí zase líbal ruku; ovšem jeho vřelost se s každým dalším slovem stává zjištěností, až nakonec repliku dokončí již vcelku chladně*) Vaše Výsosti, naše běžná taxa

je deset autorských výtisků. Že jste to vy, tak to necháme na dvaceti dolarech. Ovšem peníze předem. Pro jistotu. (*jde si stoupnout na druhou stranu stolu*)

K (*koketně, vytahuje si peněženku*): I vy zjištěný lišák! Polovinu vám dám hned. Druhou polovinu dostanete až tehdy, pokud uspějete.

AT (*zvedne hlavu, pobaven její hloupostí, mluví k Renému*): To se zase tak nějak rozumí samo sebou. Málokdo platí dluhy in memoriam.

René Alana umlčí pohledem, Kristýna zatím pokládá na stůl dvě bankovky. Detektivové je hodnotí zvědavými pohledy.

AT (*nadzvedává se ze židle, pohoršeně*): Jste si asi spletla kontinent, dámo. Švédské koruny tady nebereme.

RD (*naopak velmi nadšený*): Jé, to jste vy.

K : Ach samozřejmě, promiňte. (*vytahuje jiné dvě bankovky*)

RD (*bere švédskou bankovku, zálibně si ji prohlíží*): Mohl bych dostat autogram?

K (*si ho nevšímá, vstává, opět vrchol afektu, patetická gestikulace*): Státnická povinnost volá, uvidíme se zítra. Nebo až v nebi. Ach, bděte, bděte, bděte! (*laň mizí, doprovázena Reném*)

AT (*vstává a jde dopředu, nese si s sebou svou skleničku, do které se provinile dívá*): Tak kde začneme?

RD (*bodře k němu přistoupí, vezme mu skleničku z ruky, exne ji a prázdnou mu ji vrátí*): Tak asi jako obvykle, ne?

AT (*ukřivděně, jde s prázdnou skleničkou k baru*): Tím „jako obvykle“ myslíš „pojďme do baru metodicky pochybovat, třeba to samo nějak vykyše“?

RD (*jak prosté, milý Watsone; do diváků*): Nikoli, milý Turingu, začneme obvyklým vytipováním podezřelých.

AT (*zastaví se a zamyslí*): Čili to máme (*systematicky vypočítává*): královražda ... ví-aj-pí ... Švédsko (*zde už mu došlo, kam to povede, začíná zelenat*) ...prohibice ... alkohol (*zvedá lahev boubonu ze stolu a zničeně se na ni dívá, alkohol tentokrát přeci jen zvítězil*)... je mi zle a jdu se vyspat (*polkne a urychleně se dožaduje dveří z místnosti, cestou jej ale odchytí René*)

RD (*vychytrale*): Tady pomůže jen jediný donašeč.

oba (*ukážou na sebe*): Willard!

Alan v doprovodu Reného odchází z kanceláře.